jälle naeratas: „kül Maumus'töi mulle kallid kingitussed!“ mitme mötted tunnistasid ka sallaja roppust ülles! Nõndasammuti ka meesterahwa seas mittu, — agga pealt nähha ollid köik wägga waggad. Kui jutlus jubba tük aega sanud petud, hüüdsid mõned omma möttes: „oh et ta agga ütleks Amen! — millal weel same juttu ajada sõbradega, kui kirrikus ni palju aega widame!“ — Köik need mötted olli mul awwalikud ja kuuldawad. Armas luggija, ma ei wõi sedda köik üllesräkida, mis seal kuulsin, agga sedda ütlen: mo südda wahhest nuttis, wahhest pahhandas selle pühha koja teutamisse pärrast; agga siin ja seal näggin siis ka rõmuga, et mõne innimesse süddamed jälle taggasi pörasid Jummala pole ja et naad kahhetsesid omma waimu laiskusse pärrast.

Jummalatenistus olli pea löppemas, kärra ikka kaswamas, siis ütles mo seltsimees minnule: „Nüüd mo sõbr, wata enese peale! Kuida need praegu tewad, nõnda olled sinnagi teinud! — Kas tahhad nüüd weel wanna tuimust süddames piddada! Kui wõiksid taewa wäe hulkade kitust aujärje ees kuulda, kül siis panneksid immeks Jummala armastust, misga ta watab selle pisku waese palwe ja öhkamisse peale, mis innimeste süddametest tõuseb! Pea nüüd meles, mis täna olled näinud, et sa ei langeks Jummala wihha alla!“ — Nõnda ta maenitses ja siis ei lausunud ennam sõna! ka se kärra olli nüüd löppenud, waikne luggu ümberringi.

Ma sirrutasin pead, et nähha saaksin, mispärrast rahwas korraga wait jänud, ja wata — omma toas akna jures ärkasin unnest. Kirriku kellad hüüdsid nagu ennegi; — ma tundsin, et unnenäggu ollin näinud. Agga selle unnenäu tahhan meles piddada, et Jummalat teniksin süddamest ei mitte silmakirjaks! — — Jehowa, sa kiusad mind läbbi ja tunned mind ärra; sinna möistad mo mötted laugelt ärra. (Taw. l. 139, 1—2). —

Eesti-ma rahwa Kalender 1867, lk. 34